

Ἐκ τοῦ οὗς. δαυλίτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης.

Ἐπὶ σιτηρῶν, ὁ ὑπὸ τῆς νόσου δαυλίτης προσβεβλημένος: Δαυλιτάρκου σ'τάρι.

δαυλιτίζω Πελοπν. (Μηλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δαυλίτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω.

Δαυλιτιάζω, τὸ ὅπ. βλ.

δαυλίσι τό, ἀμάρτ. δαυλίδει Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.) ταυλίδει Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δαυλός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίσι.

1) Δαυλί 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. 2) Δαυλί 4, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

δαυλιτώνω Πελοπν. (Δυρράχ. Κλουτσίνοχ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δαυλίτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ώνω.

Δαυλιτιάζω, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ σ'τάρι δαυλιτώνει Κλουτσίνοχ. Δαυλιτώσε τὸ σ'τάρι Δυρράχ.

δαυλοκαίω Ἰθάκ. δαυλουκαίου Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. βορ. ἰδιωμ. ζαυλοκαύκω Κύπρ. (Πεδουλ.) Μέσ. δαυλοκάομαι Εὐβ. (Κουρ.) Μετοχ. δαυλοκαμένος Θεσσ. (Βόλ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) δαυλουκαμένους Στερελλ. (Γραν.) δαυλουκαήμενους Στερελλ. (Αἰτωλ.) δαυλοκαμ-μένος Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δαυλός καὶ τοῦ ρ. καίω.

A) 1) Καίω τι καθ' ὃν τρόπον ἔχει κατ' ἐπιφάνειαν ὁ ἐσβεσμένος δαυλός Κύπρ. (Πεδουλ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τ' δαυλόκαφα τ' βίττα* (κατὰ τὴν ἐψησιν ἀπηνθρακώθη ἐπιφανειακῶς) Αἰτωλ. *Ἐξίχασεν τὸ φαῖν πάνω 'ς τὸ λαμπρόν τζαῖ ἐζαυλοκάηζεν* Πεδουλ. **β)** Μεταφ., καίω, εἶμαι καυτὸς Ἰθάκ. Σάμ.: *Τὸ φαῖ δαυλοκαίει, ἄσε τὸ ν' ἀποχιάνη* (= ν' ἀποβῇ χλιαρόν, νὰ κρυώσῃ ὀλίγον) Ἰθάκ. *Μὴ μὲ κ'ταλὶά καυτὸ φαῖ κὶ δαυλουκάηκι οὐ ἄνθρουπους* Σάμ. Πβ. δαυλιάζω **2. 2)** Μεταφ., ἐκτελῶ ἐργασίαν τινὰ πλημμελῶς, οἶονεὶ ἐπιφανειακῶς Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τὸ 'σκαφαν κὶ τοῦ δαυλόκαφαν 'κεῖν' τοῦ παλιονχώραφου* (τὸ ἔσκαψαν ἀτελῶς). *Τοῦ βλαστουλόησις τ' ἀμπέλι, μαρή;* — *Ἰκεῖ τοῦ δαυλόκαφα!* **3)** Μέσ., γίνομαι μέλας, ἀμαυροῦμαι κατὰ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου Εὐβ. (Κουρ.): *Ἀμ-μα ἔρτης τσ' ἐσὺ 'ς τὰ χωράφια νὰ σκάβῃς οὐλ-λὴ μ-μέρα 'ς τοὺς ἡλίους, τότες 'ὰ δγῆς πῶς 'ὰ δαυλοκαῖς τσ' ἐσὺ, ὅπως δαυλοκάηκα τσ' ἐγώ.* Γυρίζει 'ς τὰ χωράφια δαυλοκαμ-μένος ἀπὸ τοὺς ἡλίους. **4)** Μεταφ., βασανίζομαι, ὑποφέρω ψυχικῶς Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Δαυλουκάηκι κὶ αὐτὸς μὴ τ' ῥ'ναῖκα π' πῆρι! Δαυλουκαίσι μέρα νύχτα μὴ τ'μ ψ'χουπαῖδα π' κουνόμ'σις.* *Νὰ δαυλουκαῖς κ' ἰσὺ, μὴ τοῦ μυαλό πῶς!* (ἀρά).

B) Μετοχ., ὁ δύσμοιρος, ὁ ταλαίπωρος Εὐβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Βόλ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν.): *Τί νὰ τοῦ κάμου τοῦ δαυλοκαήμενου!* Γραν. *Ἡ δαυλοκαμένη!* Γαλανᾶδ. Συνών. δαυλιάρης, δαυλιασμένος, καημένος, μαῦρος.

δαυλοκοπανίδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. δαυλός καὶ κοπανίδι.

Ἀλεπάλληλα κτυπήματα διὰ δαυλοῦ ἢ δαυλόξυλου, τὰ ὅπ. βλ.

δαυλοκόριτσο τό, Δ. Λουκοπ., Βουν. Κατσαντ., 154

Ἐκ τῶν οὗς. δαυλός καὶ κορίτσι.

Κόρη ἢ ὁποῖα δι' ἀσχημίαν ἢ δι' ἄλλα μειονεκτήματα νυμφεύεται μετὰ δυσκολίας: *Τὰ δαυλοκόριτσα εἶναι τὰ συναλλάγματα ὅλο πλερώνουν οἱ καπογονεοὶ καὶ λυτρωμὸ ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχουν.*

δαυλολόγος ὁ, ἐνιαχ. δαυλουλόγους Στερελλ. (Λεπεν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δαυλός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λόγος, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 247.

Τὸ ὁπισθεν τῆς πυρᾶς τμήμα τῆς ἐστίας, ὅπου μετὰ τὴν ἀπόσβεσιν συγκεντρώνουν τοὺς δαυλοὺς. Συνών. δαυλοστάτης.

δαυλόξυλο τό, Κρήτ. — Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 169 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. δαυλότυλο Χίος.

Ἐκ τῶν οὗς. δαυλός καὶ ξύλο.

Δαυλί 2, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

δαυλόρρουςος ἐπίθ. ἀμάρτ. δαυλόρρουςα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δαυλός καὶ τοῦ ἐπιθ. ροῦσος.

Ἐπὶ αἰγοειδῶν, τὸ ἔχον τρίχωμα ξανθὸν ἀποκλίνον πρὸς τὸ ἀμαυρόν.

δαυλός ὁ κοιν. δαυλός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) νταυλός Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) δαυλός Κύθηρ. γαυλός Κάρπ. Ρόδ. ἄυλος Κάρπ. ζαυλός Κύπρ. δαυλές Σκυρ. *δαβελέ* Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Τυρ. Καστάν.) *ζαβελέ* Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) *δαῦλος* Βιθυν. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) *δαῦλος* Θράκ. (Σκοπ.) Πληθ. *δαβελοῖ* Τσακων. *ζαβέλουε* Τσακων. (Χαβουτσ.) Θηλ. *δαυλίνα* Πάρ. (Λεῦκ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὗς. δαυλός. Πβ. καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. «δαυλόν» δασὺ ἡμίφλεκτον ξύλον». Διὰ τὸν τύπ. *δαβελέ* πβ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «δαβελός» δαλός. Λάκωνες». (Σχετικῶς μετὰ τὸ δαλός βλ. Σούδ. «δαλός» λαμπάς ἢ ξύλου ἀπόκαυμα ἢ δαδίων ἡμίφλεκτον). Βλ. καὶ Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 367. Διὰ τὸν τύπ. δαυλές βλ. Β. Φάβη, Τεσσαρακονταετ. Κ. Κόντου (1900), 257.

1) Ἐπίμηκες τεμάχιον ξύλου ἀνημμένον ἢ ἡμίκαυστον κατὰ τὸ ἐν ἄκρον αὐτοῦ πολλαχ. καὶ Τσακων. (Βάτικ. Καστάν. Μέλαν. Χαβουτσ.): *Ἐσείνος ὁ δαυλός μουζουρώνει Μέγαρ. Δαυλὸς ἀφτούμενος Κρήτ. Σύμ. Παίρνει ἑναδ δαυλὸν ἐφτούμενο Κῶς* (Καρδάμ.) *Σ' κώνει ἑνα ἀναμμένε δαυλὲ πὺν σπ'θοβολοῦσε* (ἐκ παραμυθ.) Σκυρ. *Δαυλὸς σβησμένος Σύμ. Βάλ-λονν τοὺς δαυλοὺς καὶ συμβάλλοιν τήφ φωθιάν* Ἰκαρ. (Βρακᾶδ.) *Ἐπκίασεν τὸν ζαυλὸν μετὰ τὰ δέρκα του τζαῖ ἐκάηζεν* Κύπρ. (Πεδουλ.) *Ἡσβησα τοῦ δαυλό μέσ' 'ς τοῦ νιρὸ Τῆν. Ἡπαιρηνεν ἀφ' τῆ παροστιᾶν ἑναδ δαυλόν, 'ἐν εἶδεν φανάριον Χίος* (Πισπιλ.) *Πᾶρε ἑνα δαυλὲ νὰ φέτζης 'ς τὸ δρόμο, γιατί' ἔναι σκοτάδι* Σκυρ. *Ἀρπουσαν δαυλοὺς κ' ἐγμουρονδούσανε ἢ μὴ τσ' ἀλλῆς Κρήτ. Τὰ πόδια του ἐνι μαῦρα σὰν τοὺς ζαυλοὺς Κύπρ. Ἐκάησαν οἱ κλῶνοι του καὶ γινήκασιν σὰ ζαυλοὶ αὐτόθ. Ἐνα ζαβελὲ βγακὼν ἀπέξ' ἀπὸ τὸ παντζάκι δὸ μέτρα* (ἑνας δαυλὸς βγαλμένος ἔξω ἀπὸ τὴν ἐστία δὺο μέτρα) Βάτικ. Χαβουτσ. *Πούντετσε τοῦ δαβελοῖ, νὰ μὴ δᾶμε* (σβῆσε τοὺς δαυλοὺς, νὰ μὴ καοῦνε) αὐτόθ. *Ἰσαμε πὺν ἔφτασε ὁ γέρος ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὴν βόρτα του, τότε κόβγει μὴ φωνή: ἔβγα, γραῖα, μετὰ τὸ δαῦλο!* (ἐκ παραμυθ.) Πελοπν. (Κάμπος Λά-

κων.) 'Εκείνη οὔτε μιλιὰ οὔτε μουρμουκιά, παρὰ ὅλο ἓνα ξύλη δαυλοῦ, κ' ἔτσι τὴ βγάλανε οὐλοὶ 'ς τὸ παλάτι καὶ τὴ λέγανε ξύλη (ἐκ παραμυθ.) Πελοπν. (Μανιάκ.) Εἶχε κι αὐτὴ κόρη γιὰ παντρεῖα, κι ὄχι γαμπρό, μὰ μήτε δαυλό, πὺν λέει ὁ λόγος, δὲ μπόρεσε νὰ τῆς βρῇ Α. 'Εφταλ., Μαζώχτρ., 46. || Φρ. Σὰ δαυλὸς εἶναι (εἶναι μαῦρος ὡς ὁ δαυλός) Κύθν. 'Επόμε'νε σὰ δαυλὸς μονάχος (ὑπελείφθη μόνος, ἀποθανόντων τῶν οἰκείων του) Τῆν. (Κώμ.) Δαυλός 'ς τὸν κόλο του, καὶ νὰ 'ν' καὶ πυρωμένος! (ὑβριστικ.) Κρήτ. Νὰ σὲ δῶ ζαυλὸν καμ-μένον! (ἀρά) Κυπρ. || Παροιμ. φρ. 'Εγίνηκε δαυλός! (ἐμεθύσθη κατὰ κόρον) Κύτ. Συνών. φρ. βλ. εἰς λ. δ α υ λ ῖ 1. || Παροιμ. Τὸν γέριβι μὲ τοῦ φανάρ' κι τὸν ἡῦρι μὲ τοῦ δαυλοῦ (ἐπὶ ἀνελπίστων) 'Ιμβρ. Πβ. τὴν παροιμ. φρ. 'Σ' τὸν οὐρανὸ σὲ γύρευε καὶ 'ς τὴ γῆ σὲ βρῇ κα! || Γνωμ. 'Ο γαμπρὸς εἶναι δαυλός (ὅπως εἶναι δύσκολον νὰ πιάσῃ κάνεις ἀνημμένον, διότι θὰ καῇ, ἢ ἐσβεσμένον, διότι θ' ἀμαυρώσῃ τὰς χεῖρας του, δαυλόν, οὕτως εἶναι δύσκολον καὶ τὸ συμπεριφέρεσθαι πρὸς τὸν γαμπρόν) Αἴγιν. || 'Ασμ.

'Ανεκουφῶ τὸ πάπλωμα νὰ τσοιμηθῶ 'ποκάτω
τσαὶ βλέπω μαῦρο κούτσουρο, γαυλό περικαμ-μένο
Κάρπ.

'Εσκυφα νὰ πάρ' ἀβγὸ σὰν καλονοικοκύρης,
μαῦρο δαυλό σήκωσε, μιὰ 'ς τίς πλάτες μ' ἔδωσε
Βιθυν.

Τ' ἄκουσε καὶ μινὰ γριά, | ἔβραζε δυὸ λογιῶ φαγιά.
Προποδὶν' τὴ δυροστιά, | φάτε, δαῦλοι, τὸ ζουμι
κ' ἔσεῖς, πάπιες, τὸ φασούλι, | ἐγὼ θὰ πὰ 'νὰ πανδρευτῶ
(προποδὶν' = ἀναποδογυρίζει) Θράκ. (Σκοπ.)

'Ανὲ βοθάνω καὶ χρωστῶ, | χρωστοῦσι μου καὶ μένα,
δαυλό 'ς τὸ γόλο δῶν αὐτεινῶ, | δαυλό 'ς τὸ γόλο μου
καὶ μένα

(σκωπτ.) Κρήτ. ('Αμάρ.) β) Μεταφ., ὁ φίλερις, ὁ σκανδαλωδῶς ἐνεργῶν Θῆρ.: Μωρέ, εἶσαι ἓνας δαυλός, πὺν δὲν ἔχει ταίρι σου! Συνών. δ ε ἰ β ο λ ο ς, π ε ι ρ α σ μ ὁ ς, σ α τ α ν ἄ ς, σ κ ἄ ν δ α λ ο, φ ω τ ῖ ἄ. 2) Τεμάχιον ξύλου ἐπίμηκες κατὰλληλον πρὸς καῦσιν, καυσόξυλον 'Ικαρ. Κρήτ. (Βιάνν. Ζερβιαν. Σητ. κ.ά.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Σίκιν. Σίφν. Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) Χίος — Λεξ. Δημητρ.: Βάλε ἓνα δαυλό'ς τὴ φωτιά Χίος. Δυὸ δαυλοῦς, καημένε, ἔφερες; Δὲ μπόρεσες νὰ φέρῃς παραπάνω; 'Ικαρ. 'Ηκοψε τὴ λεμονιά, ἐκουβάλησε ὁ δοῦλος τσι δαυλοῦς Βιάνν. Νὰ χιονίσῃ θέλει κ' εἶδα θὰ 'ενοῦμε, βοῦ δὲν ἔχομε δαυλό ξύλο 'Απύρανθ. Φέρε μου ἓνα δαυλό γιὰ τὴν παρουσιὰ Σίκιν. Φέρε δὴ δαβελοὶ γιὰ τὰν ἰκάρα (φέρε δύο δαυλοῦς γιὰ τὴ φωτιά) Τσακων. Θὰ δι κιᾶσον μὲ γκάνα δαβελὲ (θὰ σὲ πιάσω μὲ κανένα ξύλο) αὐτόθ. Κόψ' ἁμπόσοι δαβελοὶ Μέλαν. β) Μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπου ὑψηλοῦ καὶ ἀδύνατου Πάρ. (Λεῦκ.): Αὐτὸς εἶναι δαυλός. Πωῶ, αὐτὴ ἡ δαυλίνα; γ) Μεταφ., ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος πρὸς δῆλωσιν ἀπολύτου ἀκινήσιας Σίφν.: Καὶ τὰ δύο (ἐνν. χέρια) δαυλοὶ εἶναι! 'Οπου κάτω, 'πομένω δαυλός! (ἀκίνητος ἐπὶ μακρόν). δ) Μεταφ., εὐήθης, ἀνόητος, μωρὸς Θῆρ. Κύθν. Σίφν. Σῦρ.: Φρ. Αὐτὸς εἶναι δαυλός ἀπερίκαυτος Σίφν. Αὐτὸς εἶναι δαυλός περικαμμένος Κύθν. Σῦρ. Συνών. δ α υ λ ῖ 5, κ ο ὕ τ σ ο υ ρ ο, τ ο ὕ β λ ο. 3) Τὸ διὰ δαυλοῦ ξύλισμα, τὸ ξυλοκόπημα Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Τυρ. Καστάν.): Δαβελὲ π' ἔσ' θεόν, νὰ 'ρᾶρε ἐκμοῦ! (ξυλοκόπημα πὺν θέλεις, νὰ ἰδῇς ἐσὺ!) Θὰ ντὶ δοῦ γκάνα νταβελὲ, νὰ μάθαιρε Τυρ. Συνών. φρ. Ξύλο πὺν σοῦ λείπει. Βλ. καὶ εἰς λ. μ α τ σ ο ὕ κ ι, ρ α β δ ῖ, σ τ ε λ ῖ. 4) Τὸ μονόκαννον ὄπλον Εὐβ. (Κάρυστ.): Φέρε τὸ δαυλό νὰ σκοτώσω

κοτσύφια. 5) 'Η νόσος τῶν σιτηρῶν ἀνθραξ πολλαχ.: 'Ο δαυλός δαυλιάζει τὸ σιτάρι Σχινούσ. 'Ο δαυλός τοῦ κεχριοῦ Ρόδ. Αὐτὸ τοῦ σ'τάρ' ἔχ' δαυλό Θεσσ. ('Αετόλοφ.) Πάει τοῦ σ'τάρ' μας, τοῦ χάλασ' ἡ δαυλὸς Μακεδ. (Βρία). 'Η δαυλὸς πιάνει ἀπ' τοῦ σπόρου, ἅμα δὲν εἶναι καλὸς Μακεδ. (Δασοχώρ.) Αὐτὸ τοῦ σ'τάρ' εἶναι μαῦρον ἀπ' τοῦ δαυλοῦ Μακεδ. (Νάουσ.) Φέτον τὰ 'χασάμι νίπ τὰ στάρια, ἔπιασαν ὅλα δαυλό Μακεδ. (Γήλοφ.) Οὐ δαυλός 'ς τοῦ καλαμπού' εἶναι ἓνα μαύρισμα σὰν μανιτάρ' πάνου 'ς τὴ ρόκα του Μακεδ. (Νάουσ.) Κουφιᾶζ' τοῦ σπειρὶ τοῦ σ'ταριοῦ κι γένιτι μαῦρον, μόλις τοῦ ζουπᾶς, ἔτσι εἶναι μαῦρον μέσα, εἶναι χαλασμέ-νου ἀπ' τοῦ δαυλοῦ Θεσσ. (Σκήτ.) Εἶναι μαῦρον τοῦ φουμι μας, γιὰ τὸ σ'τάρ' μας εἶχε πᾶθ' ἀπὸν δαυλό 'Ηπ. (Κουκούλ.) Τὰ τσόκαλα τοῦ σπόρου δὲν δὰ καίμι, γιὰ νὰ μὴν κᾶν' τοῦ καλαβόχ' δαυλό 'Ηπ. (Κόνιτσ.) Συνών. βλ. εἰς λ. δ α υ λ ῖ τ η ς 1. β) 'Ο ἐξ ἀνθρακος προσβληθεὶς σῖτος Κρήτ. (Σητ.) Σκυρ. κ.ά.: Νὰ καθαρίσετε τὸ σ'τάρ' καὶ νὰ τοῦ βγάnete καὶ τσι δαυλοῦς Σητ. 'Ελα νὰ παστρέψωμε τὸ σ'τάρ', πὺν εἶναι γεμᾶτο δαυλὲ Σκυρ. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α υ λ ῖ τ η ς 2.

'Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαυλός ὡς παρωνύμ. Θῆρ. (Οἶα), ὑπὸ τὸν αὐτὸν δὲ τύπ. καὶ ὡς τοπων. Κύπρ.

δαυλοστάτης ὁ, 'Ηπ. (Μέγα Περιστ. κ.ά.) Ν. 'Εστ. 18 (1935), 847 δαυλοστάτης 'Ηπ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δ α υ λ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -σ τ ἄ τ η ς. Πβ. ἀ ν ε μ ο σ τ ἄ τ η ς, λ α γ υ ν ο σ τ ἄ τ η ς, λ υ χ ν ο σ τ ἄ τ η ς, σ τ α μ ν ο σ τ ἄ τ η ς, φ α ν ο σ τ ἄ τ η ς).

Σιδηρᾶ ράβδος τιθεμένη εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἐστίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας τοποθετοῦνται τὰ πρὸς καῦσιν ξύλα, οἱ δ α υ λ ο ῖ, ἐνθ' ἄν.: Τὰ λίγα σιδεροσύνεργα, πὺν εἶχαν ἀνάγκη, π.χ. πυροστιές, τσιμπίδες... δαυλοστάτες Ν. 'Εστ., ἐνθ' ἄν.

δαυλουδάκι τό, Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. δ α υ λ ο ὕ δ ι. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

Δ α υ λ ο ὕ δ ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ρίξε δυὸ δαυλουδάκια 'ς τὴ φωτιά, γιὰτ' εἶναι ἀνήψηστο ἀκόμα τὸ φαῖ Κίς.

δαυλούδι τό, Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) δαυλούδ' Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) δαυλούγι Εὐβ. ('Ανδρων. Κλημ. Κουρ. κ.ά.) ζαυλούδιν Κύπρ.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. δ α υ λ ὁ ς διὰ τῆς καταλ. -ο ὕ δ ι. 'Ο τύπ. ζ α υ λ ο ὕ δ ι ν ἐκ τοῦ ζ α υ λ ὁ ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δ α υ λ ὁ ς. Διὰ τὸν τύπ. δ α υ λ ο ὕ γ ι βλ. Σ. Καρατζ., 'Υποκορ. Κύμ., 59.

Μικρὸς δαυλός ἐνθ' ἄν.: Μάζωξε δυὸ τρία δαυλούδια ἀκό-μα νὰ μαγερέψωμε κι αἷριο Κίς. Σύμβανε μὲ δυὸ δαυλού-δια τὴ φωτιά αὐτόθ.

δαυλώνω Στερελλ. (Παρνασσ.) δαυλῶνον Μακεδ. (Δεσκάτ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. δ α υ λ ὁ ς.

1) Μετβ., ρίπτω εἰς τὴν πυρὰν δαυλοῦς, συδαυλίζω, ἀναζωπυρῶ τὴν πυρὰν Στερελλ. (Παρνασσ.): Δαυλώνω τὸ φουῖρο. 2) 'Αμτβ., προσβάλλομαι ὑπὸ δ α υ λ ο ὕ, τῆς γνωστῆς ἀσθενείας τῶν σιτηρῶν (διὰ τὴν ὅπ. βλ. λ. δ α υ λ ὁ ς 5) Μακεδ. (Δεσκάτ.): Τὰ σ'τάρ'ια φέτον δαυλί-σαν ὅλα, δὲν παίρουνι φουμί.

